

Prosinec, žádný sníh, ale teplé léto ☺

Co nového v prosinci? Mnoho věcí, tady se pořád něco děje.

Začátkem prosince psali děti závěrečné testy. Každý test píše hodinu a půl. Nevím jak velcí, já hlídala u malých, zda neopisují. Testy jsou jen samé vybarvování a některé neodpovídají práci na hodinu a půl. Z mého předmětu náboženství všichni prošli, dala jsem dokonce 4x sto procent, super☺. Pokud žák neprojde z jednoho předmětu, nic se neděje, musí neprojit z 6, a pak opakuje třídu. Úplně jiný systém než u nás. Během týdne se musí vše opravit. Pomáhala jsem opravovat sr. Stelle náboženství a výpočetní techniku. Výsledky, žádná sláva. Není tu žádná motivace, mít hezké známky. U nás vysvědčení dostanou děti, ale tady si pro něj v prvním týdnu prázdnin přijdou rodiče. Na závěr školního roku se konala mše svatá a po ní vystoupení dětí, které zpívají koledy nebo hrají divadlo o narození Ježíše. Při teplotě 40 stupňů, to bylo pro mě trochu úsměvné. Pro tuto slavnost jsme vymyslely výzdoby „haly“ pro mši svatou, byla překvapením pro mnoho učitelů a dětí. Musely jsme si všechno vymyslet, nakoupit a vyzdobit, slovo rychlá práce tu některým nic neříká. Času mají stále dost.

Sotva jsme odložily přípravné desky, tak hurá balit a směr Johannesburg ☺ s mládeží z Malamulele. Tam se v Bosco centru koná vzdělávací program o sexuální výchově a prevenci HIV, toto jsou dva velké problémy nejen Jižní Afriky. Tento program byl opravdu pěkně připravený dobrovolníky z celého světa. Program trval 5 dní a je určený školám, farnostem jako prevence. V programu v žádném případě nechyběla část vzdělávací, praktická, hry, modlitba - jinak to u SDB nejde ☺. Po tomto programu jsme opravdu pěkně proškolené ☺. Během programu jsme poznaly dobrovolníky z Německa, Svazijska a Jižní Afriky a opět jsme se setkaly s hlavní představenou salesiánek.

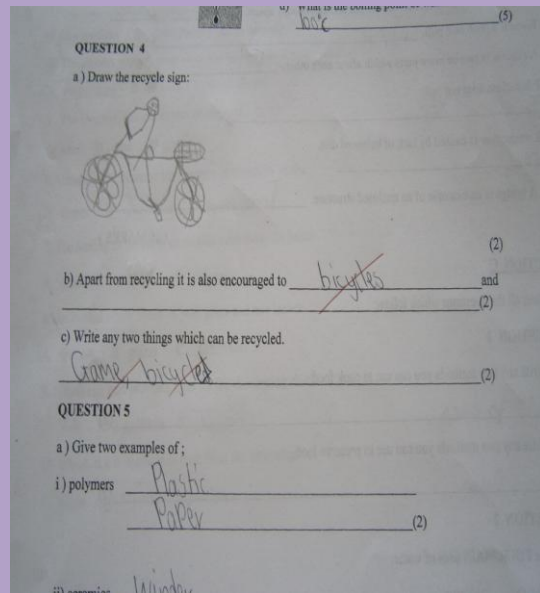
Nejen samá radost, ale i smutek tu trochu je ☹, teď v naší komunitě. Opustila nás jedna sestra, sestra Stella. Její představená ji poslala studovat do Říma. Na jednu stranu z ní mám radost, ona to potřebuje, udělat zas jeden velký krok v životě, ale tady bude po ní trochu smutno. Moje rádkyně je pryč, tak musím s dětmi bojovat sama. Její místo v komunitě nahradí sestra Christabell, taky ze Zambie, 26 let stará, tak doufám, že bude zas veselo ☺, ale nevím kdy, čeká na vízum, taky může čekat 8 měsíců jako sestra Stella. Jižní Afrika lidi ze Zambie nechce, ach ta historie.

A co děláme v těchto dnech? Staráme se o dům. Sestry odjely do Joburgu na setkání, a tak tu vládneme samy. Musíme se postarat o psy, těm vaříme každý den jídlo a máme s nimi samou radost. První den vařila Zuzka a psi to nechtěli jíst, v noci nám převrhli popelnici a odpadky byly všude, tak jsme ráno naběhly uklízet. Další dny jsem začala vařit já, a dlabou ... Vaří se jim pap, něco jako krupičná kaše s masem. No, divím se, ale vařím ☺. Pak tu máme jednu kočku na granulích a zahrádku (k našemu štěstí, teď hodně přšelo ☺), taky odpočíváme, plánujeme náš výlet do Durbanu, vánočně zdobíme jídelnu a přemýšlíme nad dárky.

A co my tu jíme? Vše možné – kuře, brambory, zeleninu, špenát a dokonce jsem minulý týden dělala bramborové knedlíky se zelím a pečené maso (vepřové to nebylo, ale pečené ano), ale chybí mi tu kmín ☹. Někdy je maso, někdy ryba, někdy vajíčka, různě. Hlady netrpím. Tento víkend jsem dokonce pekla perník, mamka by řekla: „ zase perník“, ale taky z něj byla radost, hlavně dobrovolník z Chile.

Tak přejeme všem krásné svátky a šťastný nový rok! Olga a Zuzka

Testy deti:

Christmas carols: Najmenšie deti.

Johannesburg: Love Matters 2011

Olga so sestričkou Margaret z Poľska

Zuzka s Nemeckými dobrovoľníkmi z Don Bosca

Sestrička Stella a my.

A na záver dôkaz, čo nám to tie psy vyviedli ☺!